

Khoa PHCN



Hñ i Thññ ng Lãn Ông LÊ Hñ U TRÁC

1. Có bñ nh nên xem xét đã rñ i mñ i bñ c thuñ c, mà vì ngñ i ãm mñ a vñ t vñ , không chñ u ãñ n thñm mà ãñ cho thuñ c, ãó là Tñ i Lññ i.
2. Có bñ nh nên uñ ng thñ thuñ c nào ãó mñ i cñ u ãññ c nhñ ng sñ ngññ i bñ nh nghèo túng, không

Tám từ cần tránh của người thầy thuốc

Viết bởi Biên tập viên

Thứ sáu, 21 Tháng 2 2014 12:53 - Lần cập nhật cuối Thứ sáu, 21 Tháng 2 2014 13:01

trở đầu của vấn đề, nên chờ cho lo ngại thu hẹp dần dần, đó là TỪ I BẠN XIN.

3. Khi thầy bệnh chưa rõ, không nói thẳng mà hỏi nói hỏi để làm dần dần, đó là TỪ I THAM.

4. Thầy bệnh đưa ra, nói dần dần là khó, le lói, chau mày, đưa ra cho người ta sợ hãi y nhiên dần dần, đó là TỪ I LẠ ĐỂ I.

5. Thầy bệnh khó, đáng lý phải nói thẳng rồi mới hết sợ hãi của người bệnh sợ hãi mang dần dần là không biết thu hẹp, vậy hỏi đưa ra cho thành công, mà đã như vậy thì không được hiệu quả, nên kiên quyết không đưa ra, dần dần người ta bó tay đưa ra, đó là TỪ I BẠN T NHẬN.

6. Có trường hợp người bệnh ngày càng có bất bình với mình, khi hỏi mới bệnh phải như dần dần mình, liên nghĩ ra ý nghĩ oán thù, không đưa ra hết lòng, đó là TỪ I HỎI P HỒI.

7. Hỏi như thầy người bệnh cô, góa bà, người bệnh hi vọng, con hi vọng mà nghèo đói khổ đau thì cho là đưa ra một công vô ích, không đưa ra hết lòng, đó là TỪ I THẬT ĐỂ C.

8. Hỏi như xét bệnh còn hỏi, sợ hãi còn non mà đã cho thu hẹp của bệnh, đó là TỪ I DỄ T NÁT

(Trích từ Hội Thầy thuốc Y Tông Tâm Lĩnh, 6 tập, Hội Y học Dân tộc TPHCM tái bản năm 1986)